

Chcela to vrátiť späť, no nedalo sa..!
„Tu sedí dievča, čo zaľúbilo sa“

Mesiac a ty

Mesiac svieti na moju posteľ,
a ja ležím na nej.
Smútim a rozmýšľam.
Začnem plakať,
potom si zmyslím,
že je možno niekto,
komu na mne záleží.

Pri pohľade na mesiac,
moje slzy uschnú,
pri pohľade na teba,
srdce mi krváca tu dnu.

Nezraníš

Ležím na posteli,
pozerám sa na mesiac,
rozmýšľam, chcel si ma alebo si sa len hral.

Plačem, je mi zima,
asi si mal v pláne zničiť ma..

No hoci srdce plače,
tvár sa musí usmievať,
aby si videl, že viem žiť aj bez teba.
Aby si si nemyslel, že si ma zranil,
ale aby ťa trápilo, že si ma stratil.

Opona

Príde ten čas,
keď odvahu chytím,
že ti svoje city prejavím.
NO možno, sklamem sa zas.
Asi ani nechcem, aby prišla tá chvíľa.
zase rozbité srdce mať,
sklamaná, no silnú hrať.
Ale cítim, že opona sa začala dvíhať.

Zase tam stojím ja,
ako nežne a vášnivo ľúbim teba.
Zase tam stojím ja,
ako dúfajúc sa pozerám do neba.
Ale budem o teba bojovať,
tak ľahko sa nevzdám,
chcem ťa ako maslo chleba,
nedám si pokoj, kým ťa nemám.

Snívam

Prečo mi to robíš?
V myšlienkach mi stále beháš...
Aj ja v tvojich chcem,
ale len z lásky ak môžem..

Dlhé rozhovory s tebou,
v žilách mi krv rozprúdi,
bdiem s tebou dňom i nocou,
až kým ma spánok k spánku nedonúti.

Pri tvojom hlase
ruky sa mi roztrasú,
srdce zachveje.
Rozpoznala by som ho
aj v miliónovom dave.
Keď sa ma dotkneš,
šťastím celé moje telo horí.
Keď som v tvojom objatí,
viem, že som v bezpečí.

Keď sa pozriem do твоjich očí,
zvedavosťou kričia po mne.
Keď sa dotknem твоjich pier,
svet sa mi zastaví neviem povedať NIE.

Tvoje telo ma úspešne pritahuje,
si ako droga,
ktorú si ráno narkoman vpichuje..

No len snívam,
tápam v hmle,
aj tak viem, že nebudem
mať tvoje srdce.

Nechcem sa od teba odlúčiť,
no stalo sa...
Teraz budem smútiť,
zaľúbila som sa.

Smutný pocit v sebe mám,
žiaľ, bolesť pociťujem,
svoje srdce už nikomu nedám,

stále neisto žijem.

Marika Maksiová
ZŠ Jesenské, 15 rokov

Krídla anjela

Krídla anjela žiaria belosťou,
nie sú výnimočné svojou veľkosťou.
Majú nádherný tvar,
je to pre nás žiariaci dar.
Vznášajú sa ponad oblaky,
a ani raz nepadli do mláky.
Anjel bez krídel nevie žiť,
ako človek bez rúk nevie piť.
Anjeli nám pomáhajú,
keď to iní ľudia potrebujú.
Vzdajú sa svojich krídel,
pre život iných ľudí
a umrú namiesto tých druhých.

Sen

Každý sen sa plní,
tak často ako sa more vlní.
V snoch sú túžby a čo chceme zažiť,
dokým sa nesplnia, musíme ich strážiť.
Keď sa sny naplnia,
na náš svet sa vyronia.
Prežívame ich s radosťou,
nielen nejakou pochabou márnosťou.

Naplnený sen zostane už len obľúbenou riekankou,
a odchádza s najkrajšou spomienkou.

Veronika Molnárová
ZŠ P.J.Šafárika Tornaľa, 13 rokov

Západ Slnka

Všetci predsa vieme, aký je západ slnka nádherný. Každému sa na ňom páči niečo iné. Jeho žiarivé farby, jeho vzhľad, jeho krása....Každý človek vidí pod západom slnka niečo nové. Romantiku, radosť, spánok alebo len prechod z dňa na noc. Ale nájde sa aj taký človek, ktorý západ slnka vôbec neuznáva. Jeho meno je Leo Belan. Trinásťročný Leo nikdy nevedel, prečo sa ľudom západ slnka tak veľmi páči. Až do onoho dňa.

Bolo ráno. Leo čakal ďalší deň v škole.

„Aspoň, že je piatok.“ Zamrmlal si sám pre seba a horko ťažko vsal z postele. Umyl sa, obliekol si rifle a tričko, pobalil sa do školy a cestou do kuchyne si zobral do ruky knihu biológie. Určite ho dnes profesorka v škole vyvolá, (pomyslel si). V kuchyni už raňajkovali ostatní členovia rodiny: mama, otec, Leova sestra a Leov starší brat Rudo. Ako inak, Rudo sa zase začal vychvaľovať otcovi, ako sa mu podarilo nabiť súpera. Bol totiž kapitánom futbalového tímu, ktorému meno Leo ani nechcel vedieť. Jeho sestra Mária si upravovala vlasy a čítala knihu. To Lea neprekvapilo, pretože to robí stále.

„Ránko“, pozdravil sa rodine. Mama s otcom mu taktiež popriali dobré ráno, ale súrodenci na neho len kývli rukou. Leo si zohrial hrianku v mikrovlnke a prisadol si k ostatným.

„Načo sa učíš, braček, veď aj tak sa ti do tvojho malého mozočka nezmesť!“- zachechlil sa Rudo, ktorého zjavne bavilo posmievať sa iným. Mária konečne odložila hrebeň a pustila sa do jedla, ktoré mala na tanieri.

Keďže rodina Belanovcov mala veľký dom, nechýbala ani záhrada, v ktorej sa zvyčajne pohyboval ich strážny a zároveň Leov

oblúbený pes Maco. Meno Maco mu dal Leo, keď mal päť rokov. Leova mama si naprv neželala, aby v ich záhrade nejaký pes bol, no Leo ju našťastie prehovoril.

„Leo“, otočil sa k nemu otec, „nechcel by si sa prihlásiť do futbalového tímu MŠK Tempus? Dupočul som sa, že tam prijímajú nováčikov, ktorí potom idú na majstrovstvá sveta.“ Leov otec si odpil zo svojej kávy a pokračoval. „A poznám sa aj s trénerom. Pán Rezák ťa určite zoberie s veľkou radosťou.“ Rezák. Už len toto priezvisko sa zdalo Leovi svojim spôsobom strašidelné. No najhoršie aj tak bola tá správa. On a futbal. To si Leo nedokázal ani len predstaviť. Bolo to pre neho to isté ako tornádo a láva dohromady. Niežeby nemal dobrú postavu na futbalistu, skôr to, že to nebola jeho záľuba. Najradšej hrával na gitare, alebo príležitostne si zahral aj basketbal.

Očkom sa pozrel na Ruda, ktorý bol od smiechu celý červený. Lea rozosmialo len to, ako mu dala jeho mama zaucho.

Cestou do školy sa Leo zastavil pri jednom zo stánkov, kde zbadal svojho najlepšieho kamaráta Alexa Dubovského. Leo sa usmial a pribehol k nemu.

„Počuj Leo,“ začal Alex, „zajtra robím oslavu. Prídeš? Leo na to mykol plecom, aj keď sa mu správa zdala vynikajúca, už len preto, aby nemusel počúvať otca, ako rozpráva o futbale. Teraz len musí schytať dobrú známku z biológie a mama ho určite pustí.

Na biológii si Leo sadol na miesto, odhodlaný prihlásiť sa na odpoveď. Pani profesorka bola samozrejme rada, ale keď ho počula rozprávať, no jej radosť, no jej radosť zmizla tak rýchlo, ako aj prišla. Leova odpoveď spočívala vlastne len v samom koktaní a vymýšľaní.

„Leo,“ začala profesorka, „si si istý, že si sa doma pripravoval?“

Leo prikývol, ale sám vedel, že sa nepripravoval. „Teraz to

V sobotu Leo nastúpil do autobusu. Leov otec a brat si sadli na sedadlo, pričom Leo radšej išiel do zadnej strany autobusu. Na jeho potešenie tam bol aj Alex. Leo mu všetko vyrozprával. Alex však dostal dobrý nápad.

„Takže, začal Alex, obidvaja ideme tým istým autobusom. To je dobre. Zápas sa koná blízko tvojej chaty, ktorá je od môjho domu vzdialená len tri a pol kilometra. Cez zápas by si sa mohol vykradnúť a prísť ku mne. Čo ty na to?“ Leo prikývol a usmial sa.

Len aby mu to vyšlo.

O pol hodinu neskôr sedel už Leo na štadióne s otcom. Rudo išiel hrať ďalší zápas. Leo si naschvál chytil brucho, ako že sa zvíja od bolesti.

„Au! To bolí. Au!“ začal.

„Čo ti je synak?“ opýtal sa otec a naklonil sa k Leovi.

„Je mi hrozne zle. Môžem ísť nazad na chatu? Prosím. Prosím,“ prosíkal Leo. Plán sa mu vydaril. Zišiel zo štadióna rovno ku chate. Cestou sa pozrel na hodinky. Päť hodín. Najvyšší čas ísť na Alexovu oslavu, no bol v tom háčik. Jediná skratka k Alexovmu domu bola cez les. Leo nazbieral sily, zobral si vodu a vyrazil. Neobával sa toho, že jeho otec sa vráti na chatu, pretože vždy, keď sa skončí nejaký zápas, v ktorom hrá Rudo, idú aj otcom a celým tímom na pizzu, kde strávia možno aj sedem hodín.

V lese nebol Leo až taký odvážny. Báľ sa, že by náhodou zabľúdil, alebo by ho napadol nejaký tvor. Začalo sa stmievať, ale Leo bol už dosť ďaleko od chaty, čiže sa nemohol vrátiť. Sadol si na skalu a premýšľal. Ak sa nepohne teraz, určite zabľúdi. Nemal však chuť vstať. Nemal dokonca ani chuť ísť na oslavu. Všetko mu pokazil ten futbal.

„Prečo ma nikto nedokáže pochopiť!?“ mrmlal si Leo. Jeho mrmlanie však prerušil štekot psa. Ale nie hocijakého psa. Bol to Maco. Celý zabľatený a ufúľaný vyskočil na Lea, ktorý bol od prekvapenia ohromený. Pohľadal ho po hlave a obzeral sa smerom,

ktorým prišiel Maco. Musel teda nasledovať autobus, keď sem prišiel tak rýchlo. Maco zazíval a postavil sa. Z ničoho nič začal štekать na Lea. Najprv len zúrilo, no potom ho začal trhať za nohavice.

„Fuj, Maco!“ povedal Leo a odsotil psa nabok.

„Nemám teraz náladu hrať sa.“ Ale Maco sa hrať nechcel. Zase mu papuľou schytil spodok nohavíc a silno potiahol. Teraz sa Leo zvalil na zem. „Čo ti je Maco?“ opýtal sa psa v nádeji, že mu odpovie. Maco zase začal brechať a bežal na to isté miesto. „Nie Maco. Nechcem sa hrať. Stmievala sa, je mi zima, zablúdil som, som v koncoch...“ Leo sa chytil za hlavu a sadol si nazad na skalu. Ale pes mu stále nedal pokoj. Prešlo možno dvadsať minút, kým Leo pochopil, že Maco mu chce niečo ukázať. Rozbehol sa teda za ním. On i pes dorazili na čistinku. Leo pohladkal Maca a obzrel sa. Pred nim bol dom, z ktorého vychádzala dunivá hudba. Maco ho teda prilákal k Alexovmu domu. Leo sa usmial. Chcel sa pohnúť ďalej, no niečo ho v myšlienkach nepustilo. Vnútny hlas mu hovoril, aby sa ešte raz obzrel po čistinke. Aby si ju dobre prezrel. Obzrel sa do strán, pričom mu príjemne štekľilo líca svieži večerný vietor. Ten však nebol príčinou toho, aby sa Leo poobzeral. Bol to západ slnka. Leo zostal stáť a nestačil sa vynadávať na to, čo videl. Blízky západ slnka mu doslova vyrazil dych. Teraz sa mu už nezdala tá päťka z biológie taká zlá. Vlastne, vďaka nej je tu. Ani futbal sa mu nezdal taký zlý. Mal chuť si ho zahrať. Všetky jeho negatívne myšlienky akoby pominuli. Nevyľakal ho dokonca ani Alexov hlas.

„Tak tu si. No konečne Leo. Pod' už, oslava je v plnom prúde,“ povedal Alex. Leo si však sadol na trávku.

„Možno, potom,“ povedal Leo a za Alexom sa ani len neobzrel.

Alex sa poškrabal za zátylkom, dal si ruky vbok a povedal:

Ty vždy prekvapíš niečím novým Leo“ a sadol si k nemu na trávku.

Chlapci potom mlčky pozorovali blízky západ slnka. Pozorovali, ako sa z bielych oblakov stávali červené so žltým odtieňom na bokoch. Medzi týmito krásnymi farbami sa vo vzduchu vznášalo žltkasto-

bielo-červené slnko. Nad slnkom sa tiahla tmavá obloha, ktorá dodávalo slnku osobitné čaro. Oblaky sa pomalým chodom oddeľovali od slnka, ktoré sa stále zmenšovalo a zmenšovalo, až zmizlo za horami. Leo pochopil, že to, čo považoval za niečo odporné, sa mu teraz javilo ako obrovská nádhera, nazývaná západ slnka.

Nikola Černá
OG I.Krasku Rimavská Sobota, 13 rokov

Mrkvičky na vandrovke

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna záhradka, ktorá ležala ďaleko od hlučného mesta v malebnej dedinke. V tej záhrade žila rodinka Mrkvová. Členovia tejto rodinky boli: otec Mrkvo, mama Mrkva, dcérka Mrkvička a syn Mrkvičko. Táto rodinka túžila po dobrodružstve.

„Ej mne by sa chcelo vidieť veľký svet!“ povedal otec Mrkvo.

„Aj mne“ povedala mama Mrkva.

„Áno, áno chceme zažiť dobrodružstvo“ vyskakovali deti od radosti.

„Tak poďme...“

Otec Mrkvo si zobral veľký hnedý kufor a bez rozlúčky s gazdom sa vybrali na cestu za dobrodružstvom. Išli dlho, kým neuvideli veľké mesto.

„Jéj“, kričali deti. „Tu sa nám bude dobre bývať“ poznamenal otec. Túlali sa z jednej hlučnej ulice do druhej. Všade na nich číhalo nebezpečenstvo. Autá, električky a veľa veľa ľudí.

„Veru toto nie je miesto pre mrkvičky“ povedala mama Mrkva. No neprešli ani päť krokov a ocitli sa v tichej uličke s krásnymi

záhradami. A hneď sa aj vydali k prvej. Záhradka to bola pekná, ale nie pre mrkvičky, ale pre okrasné kvety. V ďalšej bol bazén, gril, lavička na oddych, no nič pre mrkvičky. Už boli unavení...

„Hľadáme lúku alebo les.“ Šla rodinka cez polia, už boli radi, že nevidia asfaltovú cestu a nedýchajú znečistený vzduch. Vtom uvideli lúku. A ešte akú lúku. Plno žltých púpav, modrých nevädzí a červených divých makov. Bola to krása...

„Tu nám bude lepšie ako v meste, vydýchla si mama Mrkva. Oddýchli si na kraji lúky a začali si hľadať príbytok. Najprv sa opýtali starého krta. Ten však nemal čas, tak im neodpovedal, len mávol rukou. Pýtali sa motýľov, ale ani tí im nevedeli poradiť, kde hľadať bývanie.

„Veď sa tu starať o vás nikto nebude, nebudete mať kamarátov, nebude vás mať kto okopávať“ hovorili. „Poďme teda do lesa“ rozhodli sa. Poriadne sa zadýchali, kým dorazili k lesu.

„Tu hádam niečo nájdeme“. Ale nenašli. Pýtali sa veveričky, ale tá ich na strom volala. „Chodí tu prefikaná liška, hladný medveď a dokonca sivý vlk, ja by som sa na zemi bála“, odpovedala a vliezla do brlôžka.

„My sme už unavené“ kričali deti.

„Nebojte sa, viem kde nám bude najlepšie, kde budeme spať: DOMA!

Cesta domov akoby bola kratšia ako cesta z domu. Deti sa radovali keď už boli vo svojej záhradke, kde sa zvíтали s gazdom.

„Poďte, poďte vy vandrovníci!“ Rodinka porozprávala gazdovi, čo zažili, kde boli a že sa naučili jednu dôležitú vec. Na zemi je veľa krásnych miest ale najlepšie je doma. A mali pravdu. Ešte jedno ponaučenie z tohto plyní. Čo sa zdá na pohľad pekné, nemusí byť aj najlepšie. Svoje korene máme doma, ako mrkvičky v gazdovej záhradke.

Zuzana Ďuricová

ZŠ P.K. Hostinského Rimavská Sobota, 10 rokov

Kto kradne naše sny

/úryvok/

So záujmom som sa pozrela do odrazu mojich očí v zrkadle. Smaragdová zeleň v nich ožívala pri každej mojej nepatrnej zmene nálady. Tu a tam horela ako neúprosný zelený plameň, keď som bola nahnevaná. Žblnkotala v nich nekonečná zelená horská bystrina, keď moje srdce trieštil smútok. A občas akoby si milióny akýchsi nádherných bytostí zaumienili, že moje nekonečne zelené oči sú ideálnym miestom pre tanec – vtedy sa moje oči prispôbovali mimovoľne zdvihnutým kútikom úst. Bola som vtedy šťastná.

A bola som pomerne spokojná, aj keď som sa pozerala na dlhé plavé vlasy, ktoré mi padali na plecía a vytvárali jemné vlnky. Skĺzla som zrakom nižšie. Tak, ako sa mi občas zdala moja tvár takmer krásna, tak som v nej vždy dokázala nájsť aj akúsi chybu. Pery, hoci vyzerali ako vystrihnuté z reklamy na rúž, s dôrazom na každú jednu čiarku, na každú linku, ešte stále nemali sytú čerešňovú farbu. Boli bledé a pôsobili chladne, hlavne keď sa skrivilí v bolesti alebo v hneve. Rovnaká vytúžená farba chýbala aj mojim lícam, ktoré vždy vyzerali akoby si priali splynúť so stenou.

Povzdychla som si. Takmer rovnako nespokojná som bola so zvyškom svojho výzoru. Mala som chlapčenskú postavu, takmer žiadne prsia, hranaté boky a tenké ruky. Na chrbtoch rúk mi zvláštne vystupovali žilky vždy, keď som ich zovrela do pästí.

Aj teraz som to urobila. Bol to celkom mimovoľný pohyb – tak, ako som mala potrebu dýchať, vo mne bola aj potreba brániť sa. No nikdy som netušila, pred čím sa vlastne bránim. Možno pred všetkým, čo sa mi zdalo nespravodlivé, ale nemohla som to zmeniť. Bála som sa, že toľká bolesť a strach, čo sužuje mnoho ľudí, si môže sadnúť aj na mňa.

S vedomím, že moje päste by tak či tak nemali šancu poraziť to trápenie, som ich pomaly vypustila. Dlhé štíhle prsty sa mi roztvorili ako vejár a po tele sa mi rozlial pokoj ako horúci med. Možno som hľadala len to. Pokoj. Opakovala som ten pohyb znova a znova, zvierala som ruky do pästí a opäť ich uvoľňovala. Sledovala som žily, ako mi vystupujú spod bielej pokožky. Mrkla som a pocit harmónie bol preč. Znovu som bola nespokojná. Pohľad na moje snehové dane mi len pripomenuli ďalší z mojich nedostatkov.

Neznášala som to. Vždy mali všetci krásne opálenú pokožku, ktorá pri mojich modrých a a sivých očiach až svietila, pri hnedých zas vyzerala príjemne a prirodzene. Áno, modré a hnedé. Také oči mali takmer všetci moji známi. Ach, ako som im len závidela! Tá závisť vo mne bublala ako kotlík vriacej vody. A ja som chcela také oči! Oči, pri ktorých by mal každý človek pocit, že sa pozerá na nebo. Na nebo, kde si vtáky môžu slobodne lietat' spoločne s belavými anjelmi po boku. Alebo hnedé oči, také teplé a priateľské. Človek má pri ich pohľade na ne pocit, že sa roztápa blahom.

A nielen to. Bola som ešte horšia. Moja závisť sa časom preniesla nielen na prívetivé tváre, ale aj na dievčenské postavy. Moje vnútro doslova kričalo – bolelo ma to, keď som videla, aké majú ostatné dievčatá vyformované boky. Bolo mi takmer do plaču vo chvíľach, keď môj pohľad smeroval na ich hrud' a ja som pomaly zbadala, že na rozdiel odo mňa nie všetci vyzerajú z oboch strán ako drevená lata.

Napriek tomu mi všetci hovorili, ako závidia mne a aká som vraj krásna. Myseľ sa mi búrila pri takom nezmyselnom povzbudzovaní.

No dobre. Možno som bola ... krásna. Možno som mala také zelené oči, ako nikto iný, také, ktoré vyzerajú pri každej emócii inak. Možno som sa nemusela trápiť kvôli spáleniu na slnku alebo